

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra FRA VENNEMØDERNE

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 559.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig10val-shoot-idm139947078627232/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Fra Vennemøderne

klart og som derfor ene er istand til rettelig at bære Omsorg derfor og give det sin Skikkelse. Ja, mine Venner, derfor læster jeg da Øjet paa det Nærværende, det, som os er givet at se og bruge, paa Ordet i Guds og Menneskenes Mund, Herrens Folk og Menighed, Menneskelivet og Menneskelystet i den nye klarede Skikkelse, som det er ifærd med at iføre sig; thi disse Ting er jo alle Guds Naadegaver til os og givne os til Brug, med Løfte om og med Sikkerhed paa den Guds Velsignelse, som ene gjør at Alt kan voxte og bære sin Frugt; ja, Ordet, som var af Begyndelsen, Ordet, som er Menneskelystet, som er det i sit Liv, idet det levende udtrykker og aabenbarer hvad der er i Gud og hans Dybde, og som meddeler sig til os, at vi kan give det Vidnesbyrd og at vi kan leve deraf, saaledes som Herren har sagt os: det Ord, som han taler til os, det er Aand og det er Liv.

Og nu, mine Venner, vi veed det Gudskelov Alle, det har allerede klarlig vist sig, at Ordet har sin Deling til Kirken og Skolen. til begge Sider deler det sig med Liv og Lys, for at den Guds Gjerning kan blive fuldkommen. Det er nu vel saa, at der er dem, og de er ikke faa, som ivrigt paastaa, at Skolen skal være kristelig, og tillige paastaa, at Kirken ingenlunde maa være folkelig; men denne Paastand af disse, som aabenbart modsige sig selv, kan ikke have nogen Gyldighed, og Virkningen af deres selvmodsigende Paastand vil ogsaa blive til Intet. Det er jo saaledes aabenbart, at dersom ikke Christi Kors virkelig spejlede sig i Dannebrog, da kunde Ingen indbilde hverken sig selv eller Andre, at Korsets Tegn fandtes i det danske Banner, og spejler det sig virkelig deri, ja, da maa det ogsaa give sig tilkjende ved Ordet og ved dets Deling og Virkning, og Gud være lovet, at det er saa. Det Ord, som er i Herrens Mund og kun kan føres af hans Aand, dette Ord, som allerede syntes begravet med Herrens første Disciple og Apostle, se det er jo opstanden blandt os som i en aandelig Paaskedagning, og det har jo aabenbart sig ikke blot for Enkelte, men for den hele Skare, som havde Øre for Guds Ord, ligesom paa den store Pintsedag, ogsaa paa det Maal, hvori vi er fødte, og det er jo aabenbart, at det maa blive ved at virke baade efter sine Evner og efter den glødende Tunge, hvormed det tales, og den glødende Tunge, hvormed det er talt til vore Hjerter og skal tales til vor Afkom og vore Efterkommere fra Slægt til Slægt, det er jo vor Moders Tunge, det er jo denne Tunge, der udtaler, hvad der er vort Hjerter behageligt og som giver

Fra Vennemøderne

alle Ting Navn derefter, eftersom de lyde for vort Hjerte og gjort Indtryk derpaa.

Ja, mine Venner! — som jeg sagde — det var nødvendigt, at Ordet, som kommer fraoven, maa i vor Mund deles til begge Sider, til Kirken og til Skolen, til det evige Liv heroven fra og til det timelige Lys, som skal aabenbare det for Verden og give det Vidnesbyrd, og vi veed det Gudskelov ogsaa, siden vi her saaes og mødtes sidste Gang, da har det klarlig vist sig, at dette Lys skinner og skinner mere og mere, saa at det vil gjennemskinne Livet og overskinne Verden. Vi se det vel ikke idag, som vi saae det sidst, ligesom opvoxe for vore Øjne i den Mands Liv, i Kolds Liv, hos hvem denne Ordets store Skole-Virksomhed begyndte, men vi høre det jo fra alle Sider saalangt som Danmark gaaer, det er kun kort, men ligetil det sydlige Grændseskjel høres det, hvorledes de unge Mennesker flokkes, hvorledes de stirre efter Lyset og altid begjære mere, og hvorledes de lytte efter Forkyndelsen om det nye Liv og den nye Tid, der er oprunden for vore Øjne og for vore Øren; ja, det høres og skal altid høres mere og mere og gjenlyde ogsaa udenfor vort Land til Sverrig og Norge, ja til England selv. Vi kan spore Røsterne, hvorledes de forkynde, at i Danmark er der noget Nyt i Folkemunde, noget Nyt baade i Tale og i Sang, baade i Sang om de gamle Dage, om Heltenes Tid, og om Evangeliets Morgenrøde og om Tidens Fylde, om det salige Haab, der vederkvæger os Alle og skal trøste os til det Sidste, om den Slægt, som ikke skal dø, men forvandles og indgaa saaledes ogsaa legemlig til det evige Liv.

Ja, fra Sverrig har ikke blot Mænd, men Kvinder saaledes i dette Aar besøgt os for at høre, hvad det er, som bevæger Hjertene, saa det kan ikke forties, det kan ikke standses af Floder eller af Have, og jeg har talt med dem, som baade havde Øre for dette Ord og som skjønnede derpaa, som glædede sig ved, at det nu var oprundet for deres Øjne, som de havde arset for en Umulighed eller kun for et fromt Ønske i troende Hjertes, at det maatte vise sig, at de to Ting, som naturlig ligge Menneskehjertet nærmest, det Folkelige og det Gudelige, ja det Hjertelige og det Aandelige, dog ingenlunde var hinandens Fjender, at de ikke forskjød hinanden og heller ikke stod hinanden i Vejen, nej de var skabte til at sammensmelte i Ordet paa vor Tunge om, hvad det er, der hernede kan skabe Fred, Frihed og Glæde, og det, som kan og skal føre dem, der tro, til den evige Salighed. Ja, de glædede sig i Hjertet, og Tusinder